

straffer de pensionister, der har sparet op til alderdommen.

Omlægningen fra lejeværdi til ejendomsværdiskat var ikke teknik, men en kraftig skattestigning.

Derudover kommer skattesmækket til boligjerne på grund af den kraftigt reducerede skatteværdi af rentefradraget.

Den lavere skatteværdi af rentefradraget rammer også andre grupper, f.eks. bilejere, som også får større omkostninger ved billån – bilejere, der i øvrigt også har måttet af med øgede benzinafgifter, og med de registreringsafgifter, vi har i dag, er det at købe bil en slags omvendt Kinderæg: Køb én, betal for tre.

Dertil kommer de andre tidsler i regeringens kedsommelige og visne buket:

Øget beskatning af personers afkast af pensionsopsparring. Grønne afgifter, der er blevet endnu en skrue i regeringens skattemaskine.

Man skulle tro, at regeringens skattestramninger på ovennævnte områder ville give mulighed for at nedbringe skatten på arbejdsindkomst, som regeringen da også selv har lagt op til, men det er ikke tilfældet.

Nedsættelser af skattesatserne i pinsepakken udlygnes bl.a. af, at flere personer rykkes op på højere skattetrin. Det vil sige, at den gennemsnitlige skat på den sidst tjente krone for en fuldtidsbeskæftiget ikke nedbringes fra 1998 til 2002, hvor pinsepakken er fuldt indfaset. Det var en skattestigning, pinsepakken, alt i alt en samlet skattestigning på ca. 10 mia. kr. Regeringens skattestramninger har betydet, at skatetrykket, trods forsikringer om det modsatte, er steget fra 47,3 pct. i 1992 til 49,7 pct. i 2000, dvs. med 2,4 procentenheder. Det er ikke en måde at drive samfundet på.

Nå, men nok om skatterne. Jeg er bange for, at regeringen ikke vil høre det.

Mens jeg står herinde i varmen og taler, sker der jo det helt fantastiske, at staten bliver rigere og rigere, og borgerne bliver fattigere og fattigere. Og det er ikke engang planlagt. Med den nuværende pris på råolie vil staten næste år få 5 mia. kr. ekstra i statskassen. De penge skal komme borgerne til gode og ikke kun en håndfuld pensionister, sådan som regeringen lægger op til.

Afgifterne på olie, diesel og naturgas har nået et niveau, der gør, at det simpelt hen er blevet for dyrt. Og derfor bliver vi nødt til at finde en løsning, hvor vi lemper for alle borgere, så længe priserne er så høje. Ikke for evigt, men så

længe situationen står på. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at staten spinder guld, mens familierne er henvist til at spinde uld.

Vi foreslår helt konkret, at regeringen midlertidigt nedsætter nogle afgifter og eventuelt også giver erhvervslivet nogle lettelser. Både landbrugerhvervet og fiskerierhvervet er jo også hårdt ramt af det her. Ja, for fiskerierhvervet er det jo endda sådan, at det nærmest ikke kan betale sig at gå ud og opfange kvoten, fordi det er en underskudsforretning med de priser, der i dag er i afregning på f.eks. sild.

Vi er ikke interesseret i at slå hul i statskassen, men vi mener, at borgerne skal have glæde af de helt ekstraordinære og uventede gevinster, der for én gangs skyld er rullet ind i statskassen.

Men jeg gør mig ikke de store forhåbninger. Vi har efterhånden en hel del erfaring med regeringen. Vi har erfaringer nok til at vide, at regeringens handlekraft ligger i at kræve penge op. Når det drejer sig om at indfri velfærdsløfter eller kanalisere penge tilbage fra staten til borgerne, har det altid lange udsigter.

Jeg tror ikke, jeg adskiller mig stort fra resten af befolkningen. Når jeg hører statsministeren forelægge sit bud på udfordringerne for Danmark det kommende år, har jeg præcis som andre danskere svært ved at tro, at løfterne bliver indfriet.

Vi orker ikke at høre mere om forbrydere, der nok skal blive straffet – næste år. Om væksten i det offentlige forbrug, der nok skal blive bremset – næste år. Om børnene i folkeskolen, der nok skal lære noget – næste år. Om de ældre, der stilles bedre – næste år. Om sundhedsvæsenet, der nok skal behandle patienterne – næste år. Om virksomhederene, der nok skal slippe for papir og blanketter – næste år. Og om skatterne, der måske ikke lige nu, men måske næste år, nok skal stoppe deres himmelflugt. Tiden er moden til et stilskifte. Ikke næste år, men nu.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Følgende har indtegnet sig til første runde. Det er hr. Keld Albrechtsen, fru Pernille Blach Hansen og fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, fru Lene Espersen har ret i, at Det Konservative Folkeparti nok er det eneste parti, der stadig væk er så populistisk, at partiet tør love befolkningen skattelettelser vel vidende, at hvis